

A szeretet soha el nem fogy

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott első levele 12. fejezetének a 31.-től a 13. fejezet 13. verséig a következőképpen:

„De törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra! Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat. Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És ha profétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy. De legyen bár profétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken szólás: meg fog szünni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a profétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”

Urunk! Köszönjük azt, hogy megajándékozta bennünket ezzel a gyönyörű himnusszal. Kérjük, hogy töltsd be a mi szívünket a Te szereteted erejével igéd által. Ámen.

Kedves Testvéreim!

A korinthusi gyülekezetben óriási versengések voltak. Mi ér többet? Melyik a nagyobb? A sok ész, a tudás, a retorikai bravúr, a megtérítő igehirdetés, a nyelveken szólás, a gyógyítás, a jövendőmondás, vagy a csodák? **Pál apostol válasza az, hogy egyik sem. Szeretet nélkül semmi nem ér semmit.**

A szeretetnek egy hihetetlenül erős képét kapta meg Pál apostol – és adja át nekünk ebben a himnuszban. Ez ugyanannyira elkeseríthet minket, mint amennyire fel is emel. „Le vagyok nyűgözve attól, hogy micsoda mélységei vannak a szeretetnek – de én ebből még egy picurkát sem értem el. Sőt! Reménytelennek tartom, hogy valaha képes legyek ilyenre.” Sok, nagyon kiváló okot tudunk arra, hogy miért nem vagyunk képesek nagyobb szeretetre. „Ha sose kaptam, hogyan adjam? Nem tanítottak meg rá! Csak bántást kapok a környezetemtől ma is! Ezeknek? Minek? Isten sem szeret engem. Elhagyott.” Folytathatnánk a sort estig... **Aztán néha elfog minket a lelkiismeret-furdalás. És megbütyköljük a hiányzó szeretet.** Jön a nőnap – veszünk virágot. És..., ahogyan túl hosszú lesz a sor virágüzletben, válogatott szavakkal ócsároljuk a sorban előttünk és mögöttünk állóknak azt..., akinek a virágot visszük... Vagy – készülünk a férjünk születésnapjára. Pontosan a *tizedik* sohasem hordott kockás sállal...

Itt jön az első fontos kérdés. Néha-néha bütykölgetjük, vagy átéljük, megéljük, végezzük a szeretetet? Sokan kitalálnak valami mást, ami pótolja a szeretetet, azaz: a másikkal való egységet teremt. Munka, buli, összetartó, katonás embercsoport. "Erich Fromm írta ezekről: az alkotó munkában megvalósuló egység – nem személyek közötti. Az orgiasztikus feloldódásban megvalósuló egység – átmeneti. A konformizmus révén megvalósuló egység pedig – ál-egység." **A valódi válasz a személyeknek a szeretetben való egysége.**

"Egység a szeretetben. Rendben. Milyen jó lenne. De hogyan?" A valódi szeretetben eltolódik az énünk középpontja. Már nem bennünk van, hanem a szeretett személyben. Az ő életével, az ő növekedésével törődünk – amely meghozza a miénket is. Benne és általa.

Csak az a szeretet lesz erős, amelyben az énünk középpontja alárendelődik a szeretetnek. Nem mi rendelkezünk a szeretettel, hanem fordítva. A szeretet rendelkezik velünk. Ez a szeretet annyira más, mint a megszokott, emberi szeretet, hogy az Újszövetségben egy nagyon ritkán használt szót, az agapét kellett használni minden alkalommal az ilyen, igazi szeretet megjelölésére.

Itt jön a legfontosabb kérdés. **Ha egyszer mi ennyire képtelenek vagyunk egy ilyen átfogó szeretetre, hogyan tehetünk mégis szert rá?** Mi ez az egész? Filozófiai álmom csupán? Nem! A szeretetnek ez a magas foka, az agapé, valóság lehet a mi életünkben is, ha rádöbbenünk arra, hogy az agapé nem a mi szeretetünk, hanem Isten szeretete – amely a szívünkbe árad a nekünk adott Szentlélek által (Róm 5,5b). „Mi azért szeretünk, mert Isten előbb szeretett minket” (1Jn 4,19). Az az Isten, aki maga a szeretet (1Jn 4,8), és aki egyszülött Fiát, Jézust adta a mi megváltásunkra. Így, a szeretet ajándékával lehetünk képesek arra, hogy legyőzzük jóval a rosszat (Róm 9,21b).

És itt jön a nagyszerű hír, az evangélium. Az Istentől a Krisztus Jézusban kapott szeretet soha el nem fogy. Azért nem fogy el, mert bármennyit is adunk át belőle másoknak, mindig újra töltődik. Sőt. Van valami különleges tulajdonsága a szeretetnek. Minél többet adunk belőle másoknak, annál többet vagyunk képesek átvenni Jézus szeretetéből. Szeretet-átbocsátóvá válunk. És ha elkezdjük, akkor egyre jobban és jobban azok leszünk.

A szeretet Istentől származik, aki a Jézusban adja át ezt nekünk. Jézus a fundamentum, az alap. **A hit a gyökér, a remény a szár, és a szeretet a virág és a gyümölcs.** A szeretet gyümölcse pedig az öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, és önmegtartóztatás (Gal 5,22-23).

Mindezt megkaphatjuk és az elfogyó szeretetből – az el nem fogyó szeretetre juthatunk. Hogyan? Mikor? Ha észrevesszük a mellettünk elhaladó Jézust, és – *mint ahogyan a jerikói vak: Bartimeus* – felkiáltunk hozzá: Add Uram, hogy újra lássak! És akkor látni fogunk: színről színre – ismerni úgy, ahogyan minket is megismert az Isten – és szeretni úgy, ahogyan Jézus szeret minket. Így legyen! Amen.